

ЕВЕНТУАЛНИ УМИШЉАЈ И СВЕСНИ НЕХАТ

У пракси наших, као и страних судова, често пута настају извесне тешкоће око правне оцене оптуженикове кривице (виности). Ово се нарочито дешава код неких случајева убиства, кад из извршења умишљене телесне повреде наступи смрт, тако да се приликом пресуђења поставља питање да ли у оваквим случајевима постоји убиство из умишљаја (евентуалног умишљаја) или из нехата (свесног нехата), или пак постоји телесна повреда квалификована смрћу. Не треба нарочито подвлачити значај овога питања, јер се већ на први поглед увиђа да није свеједно да ли ће неко бити оглашен за умишљеног или нехатног убицу, или ће бити означен за извршиоца квалификоване телесне повреде.

Наш Кривични законик у чл. 7, ст. 2 и 3, садржи јасне прописе о овим облицима виности, али начин њихове примене и утврђивања који облик постоји у датом случају, као и њихово међусобно разликовање, обухвата у себи извесна питања којима се у принципу може различито да приђе, што опет, доводи и до различитих решења.

Цело ово питање се још више компликује, мада је у основи већ само по себи доста сложено, тиме што се у већини случајева евентуални умишљај и свесни нехат међу собом додирују и мешају, тако да их је тешко раздвојити и разликовати. Међутим, од правилног решења који облик виности постоји у датом случају, зависи не само правна квалификација дела већ и одмеравање казне.

Један такав пример нередовног случаја убиства, који је довео у нашој пракси до различитих решења, заслужује пажњу јер може да изазове различита теоретска разматрања и објашњења. Случај је из праксе Врховног суда НР Хрватске, расправљен у пресуди Кж. 8/52 од 19 јануара 1952, (*Збирка одлука врховних судова*, I. издање „Архива“, 1952, стр. 22—24, бр. 2). Само се дело одиграло на тај начин што је оптужени, имајући извесну нетрпељивост према погинулом јер је његов отац био у завади и мржњи са овим, дочекао овога једне вечери покрај пута усред села и ударио га снажно три пута по глави храстовим коцем дебљине човечије руке, те му задао три ране на глави, које су свака за себе изазвале фрактуру лобање и велико оштећење мозговог ткива, услед чега је настала моментална смрт.

Првостепени суд је нашао да у овом случају постоји убиство из нехата, чл. 137 Кривичног законика, и осудио оптуженог на казну строгог затвора у трајању од пет година, налазећи да је ово био начин обрачунавања, у коме је оптужени желео да нападне и премлати оштећеног а не да га лиши живота. Међутим, поводом жалбе јавног тужиоца због повреде закона, Врховни суд НР Хрватске преиначио је пресуду првога суда и нашао да у радњи ол-

туженог стоји кривично дело убиства из чл. 135, ст. 1, Кривичног законика, извршеног са евентуалним умишљајем и осудио га на казну строгог затвора у трајању од седам година. Врховни суд налази да је оптужени поступао умишљено а не из нехата са следећих разлога:

„Прије свега оптужени је навршио 18 година. Према утврђењу првостепеног суда потпуно је урачуњлив. То не оспорава ни он, а читава његова дјелатност и начин обране упућују, да се ради о особи која је могла схватити значење свог дјела и управљати својим поступцима. Очито је онда, да је оптужени, крај свог животног искуства, с обзиром на тежину и дебљину колца и јачину удараца, био свијестан да јаки ударац таквим колцем по глави човјека може проузроковати његову смрт. Кад је онда оптужени унаточ тог предвиђања оштећеног ударио по глави, онда је самим тим пристао и на наступање последице тј. смрт оштећеникову. Тај закључак још више је очигледан, ако се уважи да оптужени није само једанпут ударио оштећеног по глави, него три пута, од чега двапут кад је оштећеник већ лежао беспомоћно на земљи, а сваки ударац да је био такве јачине, да је сам за себе био смртоносан. Већ ово достаје за закључак да је код оптуженог постојао евентуални умишљај у правцу лишења живота оштећеног, а никако нехат.

„Кад се уз тежину, број и смештај удараца (три смртосна удараца по глави) узме још у обзир, да је утврђена и нетрпељивост између оштећеног и оптуженог, да је оптужени чекао оштећеног, а могао се је уклонити, и да је према утврђењу првостепеног суда то био начин обрачунавања у којем је оптужени био онај, који је желео нападати и премлатити оштећеног, онда се становите првостепеног суда, да је оптужени с обзиром на мјесто извршења и опасност да буде брзо открит, вен устукнуо „од намјере“ да лиши живота оштећеног и да је према томе поступао из нехата код лишења живота, — никако не може усвојити.

„За нехатно лишење живота требало би у смислу прије изложеног да је оптужени лакомислено сматрао, да предвиђена последица (смрт оштећеног) неће у конкретном случају наступити или да ће је моћи отклонити. Међутим, његово чињење, нарочито с обзиром на број, тежину и смештај удараца, не даје основа за такав закључак, већ напротив за закључак да је пристао да та последица наступи, код чега је неодлучно, да ли ју је и желио или не.

„Како ни младеначка непромишљеност не може утјецати у правцу закључка да се ради о нехатном дјелу, ваљало је жалбу јавног тужиоца уважити и пресуду преиначити у дјелу о правној квалификацији дјела...“

Као што се види у овом случају постоје два различита схватања у погледу кривице оптуженога, која су довела до различите квалификације дела и осуде. Поставља се сад питање која је од ових двеју одлука правилнија, односно да ли овде постоји убиство са евентуалним умишљајем или из нехата (свесног нехата), или пак телесна повреда квалификована смрћу. Поред овога поставља

се питање како треба уопште у оваквим случајевима поступа-ти (1).

Ако се размотре разлози које Врховни суд НРХ наводи у прилог свог схватања да у овом случају постоји убиство са евентуалним умишљајем, уочиће се да се ови оснивају искључиво на извесним околностима дела које су чисто објективне природе и које могу али не морају бити поуздани докази о кривици оптуженога у оном смислу за који је то потребно код евентуалног умишљаја. По нашем Кривичном закону, чл. 7, ст. 2, за постојање евентуалног умишљаја траже се два услова и то: прво, постојање свести код учиниоца да услед његове радње може да наступи забрањена последица, и друго, пристајање на њено наступање. Врховни суд постојање ове свести налази у томе, што је оптужени навршио осамнаест година и што је урачуњлив, па је „очито онда, да је оптужени крај свог животног искуства, с обзиром на тежину и дебљину колца и јачину удараца, био свестан да јаки ударац таквим колцем по глави човека може проузроковати његову смрт.“ Из овога, као што се види, излази да су тежина и дебљина колца и јачина удараца по глави, оне околности на основу којих је учинилац са навршених осамнаест година и крај свог животног искуства (?), био „очито“ предвидео смрт повређеног.

Ако се размотре ове околности, може се увидети да оне нису баш такве природе да мора „очито“ да указују на предвиђање смрти. Чињеница је да се ово не дешава у већини случајева у оваквим приликама, чак и код мало старијих људи акамоли код оних који су навршили осамнаест година. Позната је особина наших људи на селу да се обрачунавају међусобно ударима неког коца (проштаца) приличне дебљине и то обично по глави и леђима, а нису ретки случајеви туче чак и гвозденим вилама, будацима и мотикама. Па ипак, притом они обично немају намеру да убију свог противника, већ само желе да га, према свом схватању, добро истуку и премлате, не би ли га тиме „опаметили и уразумили.“ У свим овим случајевима не би се могло узети да су учиниоци увек били свесни да могу оваквим ударањем да проузрокују смрт, јер би онда, више него сигурно, далеко био мањи број сличних повреда на селу. Ово тим пре што колац, ма какав био, није само по себи такво оруђе којим се наноси смрт или обично служи за то. Несумњиво да би ствар нешто друкчије стајала да је напад био извршен оштрицом секире, пуцањем из пушке и сличним, јер су ово оруђа која код нормалног човека и поред жеље за повредом, мора ре-

(1) Код решавања овог случаја консултована су следећа дела: А. Löffler: Die Schuldformen des Strafrechts in vergleichend-historischer und dogmatischer Darstellung, Bd. 1, Leipzig, 1895; R. Duval: Du dol eventuel, Paris, 1900; Fr. von Liszt: Lehrbuch des Deutschen Strafrechts, Berlin, 1922, 24. Aufl.; Herbst: Handbuch des allgemeinen österreichischen Strafrechts, Wien, 1888; Т. Живановић: Теорија воље и теорија свести (представе) о умишљају и долус евентуалис, Архив, IX, 1910, и Н. Срзентић и др. А. Стајић: Кривично право Федеративне Народне Републике Југославије — општи део, Београд, 1953.

довно да изазову и свест о могућности наношења смрти. Тако се, на пример, још код старог писца Фаринација помиње случај, у коме се претпоставља долозно убијање из индиректне намере, ако неко некога повреди оштрицом сабље и овај од тога умре, а у случају да га повреди дршком од сабље, па од тога наступи смрт, сматра се да је смрт нехатно нанета. Исто тако се у старом пруском праву сматрало да је учинилац опасност по живот предвидео као вероватну, ако се служио одређеним инструментом на један смртоносан начин или неким другим оруђем на начин како то бива само при намери да се убије. Па и у оваквим случајевима је било предвиђено блаже кажњавање, ако се покаже посебним околностима вероватно да убица није имао намеру да убије.

Не улазећи више у ово питање јер је то ствар конкретне оцене, овим се само желело подвући да постоји потреба тачног утврђивања овог услова за примену евентуалног умишљаја, а не задовољити се вероватноћом и претпоставком о предвиђању последице, како је то било раније, на пример, у пракси аустријских и немачких судова. Тиме се, узимајући да постоји евентуални умишљај свуда где су само објективне околности на то указивале, хтело уствари да се субјективна одговорност у кривичном праву, одговорност због кривице, замени са објективном одговорношћу, одговорношћу због последице. То је уосталом и био прави циљ теорије о индиректном долусу, створене баш због овога од стране канонског права за своје потребе, коју је доцније некритички преузело световно право и постепено преобратило у евентуални долус, што по мишљењу Лефлера (цит. дело, 151) претставља најгрубљу и најбесмисленију погрешку коју су икада правници били учинили. Овакав начин поступања према овом аутору (цит. дело, 194), био је довео доглед да су у Аустрији из године у годину осуђивани релативно безазлени људи и као убице жигосани на основу сасвим неодрживе теорије. А познати криминалиста Теме са пуно разлога је изјавио да су због овог долуса пале безбројне жртве кроз столећа. Због свега овога је схватљиво зашто су сличне погрешке и претеривања са овим долусом, према наводима Р. Дивала (цит. дело, 126), довеле до покрета против овог долуса и до дискредитовања многих судских одлука у немачком правосудју, о чему је било говора на 24. Конгресу немачких правника 1897, на коме се Ф. Лист залагао да се за осуду увек тражи само пун доказ о предвиђању последица од стране оптуженог.

Што се тиче другог услова за примену евентуалног умишљаја — пристајања на наступање предвиђене последице, Врховни суд сматра да је оптужени „самим тим пристао и на наступање последице, тј. смрт оштећеникову“, кад га је „унаточ тог предвиђања ударио по глави.“ Овај закључак је, према оцени суда, још више очигледан, што је оптужени ударио три пута оштећеног по глави, од чега два пута кад је овај лежао на земљи, а сваки удар је био такве јачине да је сам за себе био смртоносан. „Већ ово доста је

за закључак — наводи суд — да је код оптуженог постојао евентуални умишљај у правцу лишења живота оштећеног а никако нехат.”

Из овог излази да је суд утврдио пристајање на смрт код оптуженог на основу тога што је он и поред свести о могућности наступања исте ударио оштећеног три пута коцем по глави на наведени начин. Међутим за утврђење евентуалног умишљаја ово није довољно, јер се под истим околностима могу ствари и другачије да десе. То је и сам Кривични законик имао у виду кад установљава свесни нехат за разлику од евентуалног умишљаја. По чл. 7, ст. 3, Кривичног законика постоји свесни нехат кад је учинилац био свестан да забрањена последица може наступити али је олако држао да она неће наступити или да ће је моћи отклонити. Значи да у овом случају оптужени предузима радњу извршења и поред тога што је свестан могућности наступања последице, па ипак не постоји евентуални умишљај. Свест о могућности наступања последице не претставља „самим тим“ и пристајање на њу, ако учинилац и поред ове оствари радњу извршења. Пристајање на последицу се не састоји у самом предузимању делатности од стране учиниоца и поред предвиђања могућности њеног наступања, пошто по самом закону овакво предузимање делатности може да буде не само услед пристајања на последицу, већ и због тога што учинилац олако држи да она неће наступити или да ће је моћи отклонити.

Ово треба имати у виду и зато се не може закључити да је пристајање на последицу утврђено „самим тим“ што је оптужени предузео радњу извршења и поред постојања свести да може наступити предвиђена последица. Могуће је, дакле, да оптужени при томе олако држи да последица неће наступити или да ће је моћи отклонити, а у том случају неће постојати евентуални умишљај већ свесни нехат. То се и дешава, јер евентуални умишљај и свесни нехат имају прилично заједничкога у себи. Они се обоје састоје у свести о могућности наступања забрањене последице, па се и код једног и код другог радња извршења предузима и поред ове свести. Разлика је само у томе што се код евентуалног умишљаја ова радња предузима јер се пристало на предвиђену последицу, док се код свесног нехата она предузима јер учинилац олако држи да последица неће наступити или да ће је моћи отклонити. Зато, кад се ова два облика виности упоређују међусобно, да би се са сигурношћу утврдило постојање једног од њих, потребно је искључити могућност постојања оног другог. Изгледа да је у том смислу и дата напомена у *Објашњењима уз нацрт Кривичног законика ФНРЈ* (Београд, 1951, 52) да се критеријуми за одређивање евентуалног умишљаја могу правилно схватити само у вези са критеријумима за свесни нехат. По свему судећи, на овај начин би се са више сигурности установило постојање евентуалног умишљаја и олакшала примена тзв. Франкове формуле која се у теорији и законо-

давству употребљава за његово утврђивање, а што је задавало и задаје пракси велике тешкоће.

Према томе, да би се утврдило пристајање на последицу, као услов за постојање евентуалног умишљаја, потребно је искључити могућност предузимања радње извршења услед оног олаког држања које сачињава свесни нехат. Ово се једино може постићи ако се узму у обзир и оцену све околности дела у питању, јер се правилна одлука по овоме, као и по осталим питањима, може донети само на основу свих и тачно утврђених околности једнога случаја, како објективних тако и субјективних у њиховом јединству. Неоспорно је да је ово прилично отежано, јер у погледу околности субјективне природе, као што су: свест о делу, хотење његовог извршења, пристајање на предвиђену последицу и др., обично недостају докази, пошто су то чињенице унутрашње природе и претстављају интимну ствар оптуженога. Редовна је појава да се скоро сви оптужени бране не само да нису предвидели или могли да предвиде тежу последицу, него је нису ни пожелели акамоли пристали на њу. Зато се за утврђивање ових околности обично служи чињеницама објективне природе, јер се ове могу чулима опазити и скоро са апсолутном тачношћу утврдити. Само, при овоме се не сме искључиво ослоњити на ове околности, јер могу да се десе извесна отстапања од нормално замишљеног тока ствари. Стога је неопходно, поред ових околности, узети још у обзир побуде и мотиве ради којих је дело извршено, држање учиниочево за време и после извршења дела, да ли се трудио да поправи нанету штету и да ли се искрено кајао, затим његов живот и све остало што може да пружи више светлости на личност учиниоца и његово дело, а што може да се утврди. Иако ове околности не откривају довољно право стање свести и воље код учиниоца у тренутку радње извршења, ипак се не смеју занемарити јер дају реалну основу за одређено утврђење истога. Значај ових околности не може се потценити изговором да учинилац може код неких и да глуми, као например, код кајања, јер код свих то није могуће. Према проф. Живановићу, испитивање шта би извршилац радио да је предвидео последицу као извесну, што уствари претставља испитивање једног замишљеног душевног стања, марало би се вршити на основу карактера извршиоцевог, јер од овог зависи да ли би се ко уздржао од радње да је последицу претставио као извесну (Г. Живановић, цит. дело, 193).

Нема сумње да се може доћи до закључка да је оптужени пристао на наступање предвиђене смрти ако се узму у обзир само извесне објективне околности овога случаја, као што су: број и јачина удара, место удара, дебљина коца и начин наносења повреда. Исто тако може се сматрати, као што то Врховни суд налази, да чињење оптуженог, нарочито с обзиром на број, тежину и смештај удараца не даје основа за закључак да је он олако држао да смрт оштећеникова неће наступити. Али с друге стране, исто је тако не-

оспорно да се једино и само овим околностима не може са сигурношћу да утврди потребно постојање свести о могућности наступања смрти, пристајање на ову, или, пак олако држање да последица неће наступити. Ове околности једино објашњавају тачно како је настала последица, тј. смрт оштећеног, које без садејства њиховог не би ни било, односно објашњавају само њено објективно проузроковање у спољњем свету. Међутим, из разних узрока ове околности могу да се не подударају уопште или делимично са потребним одговарајућим субјективним стањем код учиниоца. Сигурно је да без оваквог коца, броја, јачине и места удара смрт не би наступила. Па ипак се на основу овога не може непоколебљиво сматрати да је последица предвиђена, да се пристало на њу, а није се олако држало да она неће наступити. Ово је друго и засебно питање и оно се има ценити на основу свих околности дела, а поред поменутих, постојале су још и друге околности у погледу средства извршења, места извршења, побуда и мотива итд. Чињеница је да колац није редовно оруђе које служи за наношење смрти и којим се ова обично изводи. Ово може утицати на непостојање свести код учиниоца о могућности њеног наступања. Затим место извршења овог дела, и то средина села, могла је утицати да учинилац не пристане на наступање предвиђене смрти а због опасности брзог откривања. Поред овога, побуде и мотиви из којих је настало ово дело, наиме жеља оптуженог да истуче и премлати оштећеног што је био у завади и мржњи са његовим оцем, као и извесна нетрпељивост због свега овога, могли су тако деловати на стање свести и воље код учиниоца да он није предвидео могућност наступања смрти услед своје заслепљености, утолико пре што је „младеначка непромишљеност“ учиниоца могла бити од приличног утицаја на овакво стање, а нарочито на његово олако држање да последица неће наступити.

Ако би се сад поред ових околности које је узео Врховни суд у прилог свог схватања о убиству са евентуалним умишљајем, узеле у обзир и ове друге околности које је свакако првостепени суд имао у виду кад је нашао да овде постоји нехатно убиство, онда се не би могло са сигурношћу закључити да је оптужени у овом случају делао са евентуалним умишљајем. У томе смислу би одлука првостепеног суда била правилнија, јер се евентуални умишљај мора увек као сигуран да утврди, пошто се постављају строги услови за његову примену у нашем Кривичном законнику. И наша теорија стоји чврсто на овом гледишту, истичући да се „евентуални умишљај може усвојити само у случају када се из целокупне ситуације може са сигурношћу да изведе закључак, да се учинилац сагласио са наступањем последице... Умишљај се мора утврдити увек као изванредан (сигуран), а не само као вероватан, па макар и у највећем степену“ (Н. Срзентић и др. А. Стајић: Кривично право Федеративне Народне Републике Југославије — Општи део — Београд, 1953, 315).

Овакав став наше теорије у многоме је сличан теорији француског права у погледу евентуалног умишљаја, иако се од овога у основи разликује. Док теорија француског права (Р: Дивал, цит. дело, 152—153) признаје оправданост овог облика долуса, али га не усваја из практичних разлога због тежине његове примене у пракси и бојазни да се услед овога не учине сличне погрешке као у немачком правосуђу, дотле га наша теорија потпуно усваја, али захтева најдоследнију и најстрожију примену његових услова. На овај начин биће онемогућено чињење погрешки са овим долусом као што је то некада било, а тиме се и субјективна одговорност потпуно утврђује.

Цео овај случај може се посматрати са још једне друге тачке гледишта. Ако се анализирају одлуке оба суда, може се добити утисак да је код ових постојала извесна сумња у погледу кривице оптуженога. Ово се лепо види из њиховог одмеравања казне. Тако, првостепени је суд, нашавши да постоји убиство из нехата из чл. 137 Кривичног законика, за исто одмерио 5 година строгог затвора. Кад се погледа овај члан, видеће се да је то законски максимум казне за ово дело. Објашњење зашто је овај суд одредио пуну казну оптуженоме, што иначе ретко бива у пракси с обзиром на постојање олакшавајућих околности, може се наћи у томе да је по оцени суда тежина нехата била толика да је допирала до његове горње границе. Међутим, Врховни суд, налазећи да овде постоји убиство са евентуалним умишљајем из чл. 135, ст. 1, Кривичног законика, осуђује оптуженог свега са 7 година строгог затвора. У поређењу са осудом првостепеног суда, а с обзиром на различите квалификације дела и тежину законом запрећене казне, ово је релативно незнатно повишење изречене казне. Ова је знатно удаљена од њеног законског максимума за дело из чл. 135, ст. 1, Кривичног законика који износи 20 година строгог затвора, а приближава се његовом минимуму који износи 5 година строгог затвора и који је исти као законски максимум казне за нехатно убиство из чл. 137 Кривичног законика. Ова благод осуде Врховног суда за овакво у основи тешко дело упадљиво пада у очи. Она се поред осталог може објаснити извесном неизвесношћу у погледу постојања евентуалног умишљаја, односно оценом да се у конкретном случају тежина евентуалног умишљаја приближава граничној линији нехата, тако да се од овога незнатно разликује по својој тежини.

Код оваквог стања ствари изгледа да су околности овога случаја биле такве природе да су могле да изазову закључак како у погледу умишљаја (евентуалног), тако и у погледу нехата (свесног). Због овога су свакако и настале различите одлуке ових судова. Овим је објашњиво зашто се не може спорити извесна оправданост разлога Врховног суда у прилог евентуалног умишљаја, као што се, с друге стране, не може ни прећи преко чињеница које говоре у прилог постојања нехата, како је то првостепени суд нашао. У овоме смислу одлука Врховног суда могла би се сматрати као правил-

на, нарочито имајући у виду висину њене казне. Али ако се узме у обзир да овде постоји оправдана сумња у погледу једног или другог облика виности, онда је правилније поступити по начелу да у случају сумње треба одлучити блаже по оптуженог. По томе би се узело да овде постоји свесни нехат, јер је он блажи облик кривње по оптуженог него евентуални умишљај. У том смислу се изјашњава и наша теорија наводећи: „Спорни гранични случајеви између евентуалног умишљаја и свесног нехата морају се увек сматрати свесним нехатом с обзиром да умишљај претставља тежу врсту виности“ (Н. Срзентић и др. А. Стајић: цит. дело, 315).

На крају бисмо изнели један други начин решења овог случаја који би имао извесна преимућства над досад поменутиим. По овоме би се узело да овде постоји тешка телесна повреда квалификована смрћу, зато што је умишљај учиниоца био уствари управљен на телесну повреду, јер је он желео да истуче и премлати оштећеног, па је при овоме, услед његовог нехата, дошло до наступања смрти. За основу се узима реално стање у погледу виности учиниоца која се састоји уствари из стицаја долуса и кулпе. Раније је у теорији Фојербах створио сличну конструкцију виности из стицаја умишљаја и нехата, познату под именом *culpa dolo determinata*, па је један део исте ставио под нехат, а други под *dolus indeterminatus seu eventualis*. Исто тако се у француском праву, после ревизије закона из 1832, сматра да у случајевима кад из намераване телесне повреде произађе смрт, постоји умишљена телесна повреда која има за последицу смрт — чл. 309 *Code pénal* (E. Garçon: *Code pénal*, Paris 1901 — 1906, t. 1, 674 N. 48 i 737 N. 3 и сл.). Дакле, телесна повреда квалификована последицом. Слично гледиште је заступљено и у нашој теорији (Н. Срзентић и др. А. Стајић: цит. дело, 312).

За овакво решење у нашем праву може се наћи основа у чл. 8 Кривичног законика који предвиђа одговорност за случај кад из једног дела произиђе тежа последица од оне која редовно наступа. Једини недостатак овог решења био би у томе што је у конкретном случају смрт одмах наступила, те објективно није постојала телесна повреда из које је настала тежа последица. Но и ова замјерка би отпала ако се узме да је у овом случају постојала особито тешка телесна повреда, услед које је доведен у опасност живот повређеног из чл. 141, ст. 2, Кривичног законика, па је због ове повреде као њена непосредна последица и наступила била смрт оштећеног.

С обзиром на ово, предложено решење би најверније одражавало право стање у погледу кривице. Сем тога оно би задовољило и захтеве казнене политике, јер се за случај телесне повреде квалификоване смрћу предвиђа казна по чл. 141, ст. 3, Кривичног законика у висини до 12 година строгог затвора, што претставља далеко већи распон него што постоји у случају убиства из нехата, и сасвим задовољава по својој тежини ако се има у виду осуда Врховног суда.